

ВИКЛАДАННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ У ВЕЛИКИХ ГРУПАХ

Левін Є.Д., Карлюк С.В.

*Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут», м. Харків*

Великим недоліком фронтальних методів роботи є те, що в процесі тренування усних висловлювань ініціатором спілкування є викладач, студенту ж відводиться лише роль виконавця і в такому неініційованому мовленні бере участь одночасно лише один студент. Якщо навіть припустити, що в аудиторії ідеальна увага і відповідь програмується всіма студентами, то і в цьому разі не відбувається найголовнішого: мовлення не досягає мети, воно фактично переривається, а отже стирається й момент підкріплення.

Доцільнішим бачиться застосування колективних форм роботи на занятті, а саме роботу в парах, яку ми тут і розглянемо, і роботу в групах. Робота в парах відповідає практично всім психологічним вимогам щодо усного мовлення – безпосередній контакт мовців, їх постійну участь у тренуванні, функціонування позамовних засобів, високу мовну насиченість навчального часу, можливість керувати мовленнєвою діяльністю партнерів тощо.

Вправи для роботи в парах поділяються на дві основні групи: а) вправи на формування навичок, які мають забезпечити багатократність вживання заданої мовної одиниці (форми, структури і т ін.); і б) вправи на розвиток елементарних (керованих) умінь діалогічного мовлення. Застосування цього виду роботи пов'язане з подоланням певного психологічного бар'єру. Досвід свідчить, що техніку роботи в парах можна вважати засвоєною лише через 15 – 20 занять.

Вправа для роботи в парах включає дві інструкції – студентам ряду А і студентам ряду Б, де має бути чітко вказано: а) про що говорити, б) яку позицію щодо предмета повинен зайняти кожен з партнерів (мета висловлювання), в) в якій послідовності це доцільно робити і г) які мовні засоби при цьому доцільно застосувати. Викладач має також застерегти студентів від можливих типових помилок та зорієнтувати їх на взаємний контроль. Для роботи в парах студентів доцільно розсаджувати за принципом «сильний – слабший».

Особливої уваги потребує система контролю, оскільки викладачу важко одночасно прослухати всі пари. Тому функції контролю виконують самі студенти – до цього їх спонукає можливий виклик для повторного виконання після завершення роботи всіх пар. При цьому не можна не враховувати індивідуальних особливостей студентів, перш за все їх попереднього рівня підготовки, тож слід подбати про диференціацію завдань, що може мати форму карток з більш детально розписаним мовним матеріалом для слабших студентів.